

Петканъ. Скоро той се научи да свири. И не се мина много, въ гласа на кавала се вслушваха и млади и стари, и турци и българи.

— Голѣмъ хаиръ стори! — казваха селянитѣ на Кара-Юмеръ. — Зарадва сирачето. Чуешъ ли? — Отъ сутринъ до вечеръ свири по лжки и рѣтлини, а козичкитѣ пѣплятъ като мравки около му.

— Ехъ! — поде стариятъ Кара-Юмеръ. Откакъ Петканъ влѣзна въ кжщата ми, като че у насъ наново слънцето изгрѣ. Радваме се старитѣ. Радва се и детето.

На пролѣтъ, когато се заяриха козитѣ, Петканъ донесе бѣло яренце съ черна звезда на челото. Сложи го до майка му на двора. Притича Фатме. Хвана се съ малкитѣ си ржчички за Петкана и запита:

— Кое е това яренце?

— Твое, — отговори сериозно Петканъ. — Донесохъ го отъ кашлата за тебъ.

А Фатме недовѣрчиво го изглежда. Обръща къмъ дѣдо си пълнитѣ си съ радостъ очи и запитва:

— Истина ли, дѣдо, че това яренце е мое?

— Твое е, чедо, отговаря стариятъ.

Растѣха децата. Растѣше и яренцето, което въ планината не се отдѣляше отъ Петкана, а въ двора то тичаше по стѣпкитѣ на Фатме и играеше съ нея. А засвири ли малкиятъ козаръ, Фатме и яренцето ще притичатъ. Тя ще приседне до него, а яренцето ще подскача около имъ. А старата оставаше работата си, излизаше на пруста и дълго се вслушваше въ трепетнитѣ звуци на кавала.

Настанаха предпролѣтни дни. Цѣвна синчецѣтъ. Наболъ бѣ и минзухарѣтъ. Вечеръ Петко се връщаше съ китка цвѣте. Забождаше китката подъ орфаната си шапка и така се завръщаше съ козитѣ. А Фатме вече го очакваше. Ще се спустне къмъ него. Ще го замоли да се наведе и съ малкитѣ си ржчички измѣкваше цвѣтенцата и бързо ги забождаше подъ забрадката си.

Мина година. мина втора, отмина и трета. Яренцето порастна. Колкото повече растѣше, толкова повече се привързваше къмъ децата. Нареккоха го Звезда. И скоро то привикна на повикването имъ. Когато вечеръ козитѣ на Кара-Юмеръ се завръщаха отъ паша, бѣлото яре, съ вѣнче отъ цвѣтя на врата, първо влизаше въ двора, А тамъ го очакваше Фатме. Обсипваше го съ ласки. Снимаше вѣнчето и го поставяше на главата си. И весела, засмѣна посрѣщаше Петкана. А вѣнчето не снемаше, докато той не пристегнѣше ярето съ друго вѣнче на шия.